

Entrevista a Olga Guillem i Pujol,
alcaldessa de Vilobí d'Onyar

«Jo volia ser mestra»

Des del 16 de novembre i per primera vegada en la història, el nostre municipi té una alcaldessa al front de l'Ajuntament. A TOSQUIJA hi hem conversat, no per parlar sobre política o sobre l'administració, sinó per conèixer la persona d'una mica més a prop.

—Si haguessis d'explicar als veïns qui és Olga Guillem, com ho explicaries?

—«Per la gent que no em conegui..., sóc una persona molt senzilla, que m'agrada molt estar al voltant de la gent, m'agrada escoltar-los i poder ajudar a tothom..., sóc molt casolana, m'agrada molt estar amb les meves filles, i amb el meu marit.»

—On vas néixer?

—«Vaig néixer a Girona. Però vaja, la meva mare era de Brunyola. Vaig néixer a Girona per les circumstàncies, perquè abans o es neixia a Girona o es neixia a Sant Gregori... La meva mare és de Brunyola de tota la vida, de can Salló, una casa molt coneguda. Quan jo tenia un any vam venir a viure a Brunyola, a casa de l'àvia i ca la meva mare.»

—I a quina edat vas baixar a Sant Dalmai?

—«Després d'un temps. Primer vam anar a viure a Girona, quan ens vam poder comprar un pis al carrer Güell. I vam estar-hi fins que jo vaig fer catorze anys, l'edat en què acabava l'escola.»

—Així, la infància la vas viure a Girona...

—«A Girona. I després ja vam venir definitivament a Sant Dalmai. Hi teníem el terreny des que jo tenia set o vuit anys i hi veníem els caps de setmana, i amb el temps ens hi vam poder fer la casa. Quan la casa va estar acabada els pares em van preguntar si volia que hi vinguéssim a viure. 'Si anéssim a viure allà, què passaria?' Pensaven que potser no m'hi adaptaria o que no em faria amb la gent. Vaig contestar que 'cap aquí'. 'Jo, cap aquí'»

—Tens germans o germanes?

—«No, no. Sóc filla única.»

—Quins records tens de la infància, de l'etapa de Girona?

—«Jo vaig ser una nena molt feliç. Anava al col·legi Mare de Déu del Mont, tenia molt bons amics i amigues. Aleshores Girona era com un poble, era molt diferent d'ara.»

—La nena Olga Guillem era bona estudiant?

—«(Riu) Bé, deixem-ho així... No era mala estudiant, eh, però no era brillant, no era d'excel·lents. Era de la mitjana, de bé i pocs notables. Em quedava més amb els bé...»

—Quan pensaves què volies ser de gran, en què pensaves?

—«Jo volia ser mestra. El que passa és que..., mira, després... No me'n recordo ni com va anar, però sé que als catorze anys, quan vam venir a viure aquí, se'm va despertar un instint de voler treballar. Jo volia provar el món laboral i els meus pares em van aconsellar que fes administratiu a l'escola de Formació Professional de Sant Narcís. Vaig fer-ho dos anys i, per sort o desgràcia —jo crec que per sort— a l'estiu vaig trobar feina a Vilablareix. Allà vaig estar-m'hi tres anys i després vaig trobar feina a Aiguaviva, on vaig estar-m'hi treballant fins que em vaig casar.»

—De la joventut, d'abans de casar-te, en tens records?

—«I tant, que en tinc de records! Saps què passa, que vaig començar a festejar de molt jove. Als disset anys em vaig posar a festejar amb el que avui és el meu marit. Per tant, de vida descompromesa en vaig tenir poca, que diguem. Però mai he sigut de sortir de nits; el món de la nit no m'atrau, sóc més de dies.»

—Deus haver entrat en alguna discoteca alguna vegada...

—«Sí, clar, només faltaria...! Però ens agradava més anar a passejar o al cinema...»